

Halte 3: De Moordkuil

Formele verteller

(officiële stem) Ook dit geluidsfragment is fictief maar gebaseerd op historische feitelijkheden.

Sfeerschepping: geluiden van schuivende stoelen en enkele huiselijke geluiden.

Formele verteller

Even later schoof Jan Wouters zijn benen onder tafel terwijl zijn vrouw het brood en het vet op tafel zette. In die tijd was een geschreven brief toch iets zeldzaam voor de gewone Ulbekenaar. Hij zat te piekeren. Hij liet het niet graag merken maar de inhoud verontrustte hem. De brief stond vol met dreigementen en hij zou diezelfde dag nog moeten betalen om alle onheil af te wenden. Er moest dus snel gehandeld worden. Wilde hij iets ondernemen dan moest het NU gebeuren! Maar wat?

Jan Wouters

Ja vrums, da zijn nogal lappen hé, da ze zoiets onder ne mins z'n poort durven leggen. Maar ze moeten niet denken dat ze ook maar éne denier van mij krijgen, die bandieten. Ne gewone mins bang maken met wa vertelsekes.

Vrouw Jan Wouters

(We horen de vrouw al de hele tijd jammeren)

Waar halen we het geld vandaan? Dan zijn we arm... kunnen we gaan bedelen... en wat met de kinderen? De arme stakkers. Straks staan ze hier, die bandieten. Ik moet ze niet over de vloer hebben...

(Dan richt ze zich erg beslist tot haar man.)

Jan betaal toch, man! Wie weet wat ze ons straks aandoen? Ge hebt toch gehoord van die roversbendes aan de maaskant? Die mannen lachen er niet bij. Ik heb gehoord dat ze de mensen hun ogen uitsteken of ze op ne stoel vastbinden en hun voeten in de openhaard steken tot ze vertellen waar het geld ligt.

(geraakt stilletjes overstuur)

Ziet ge da al gebeuren? Oooh neen! God lieve here, behoede ons! Jezus Maria Jozef. En de kinderen dan? Da zoiets kan voorvallen hier in Ulbeek. Betaal maar

gewoon. Dan zijn we er vanaf.

Jan Wouters

Ma mins toch. Betalen! En waar denkt ge al dat geld vandaan te halen? Veertig patakons. Da's verdomme een half jaarloon zonne. Da kunnen we niet, dan zijn we platzak! En Ik heb me niet krom gewerkt van 's murgens as het klér is tot soves as het doenkel jont om het noa uit te geven aan een bende leeglopers met ne grote mond.

Vrouw Jan Wouters

Ge kunt toch al een deel geven. Dan laten ze ons misschien met rust. Denk toch aan de kinderen.

Jan Wouters *(in het nauw gedreven, jaagt zich nu serieus op)*

Niks krijgen ze verdomme!

We horen een slag op de tafel.

De vrouw van Jan Wouters snikt en grient.

Jan Wouters

Houw op met dat gejack! Ik kan niet nadenken. Ik krijg er koppijn van. Als ge subiet niet ophoudt, geef ik u mee met die duvels!

Vrouw Jan Wouters

Wat! Schrijven ze ook over de duvel?

Jan Wouters

(declameert) Door de duivel geholpen regeren wij.

Vrouw Jan Wouters

Ge moet daar niet mee lachen. Als ze de duivel aan hun kant hebben, dan... dan... *(Duidelijk in paniek weet ze niet meer wat te zeggen. Ze gaat dan maar over tot andere gevolgtrekkingen.)*

Oh neen, straks gaan we nog naar de hel! Jan ik wil dat ge er iets aan doet, nu!

Nu direct! *(Gaat over de rooie.)*

Jan Wouters

(Brult) En nu is het genoeg geweest! Zwijgt even dat ik kan nadenken!

Er volgt stilte en duidelijk gekalmeerd vervolgt hij:

Weet ge wat? Ik zal eens langs de pastoor gaan. Die is toch gespecialiseerd in da

soort verschijnselen gelijk den duivel en de hel. Die zal wel weten wat hij moet doen.

Formele verteller

Op datzelfde moment wandelt een verdacht figuur gehaast in de richting van de kapel van Oetersloven, op weg naar Zepperen... Het was Jan van Muysen die daarstraks de brief onder de poort van Jan Wouters heeft gestoken.

In de verte hoort hij de Kerk van Berlingen 7 uren klepperen. Hij moest zich haasten want hij had met Vindelatour afgesproken in Sint-Truiden. Die staat nu al zenuwachtig. Als hij maar geen stomme dingen gaat doen. Van Muysen vraagt zich af of hij er wel goed aan gedaan heeft om Vindelatour in te schakelen. Het was familie, dus te vertrouwen, maar toch... (pauze) Ergens had hij het gevoel dat als het zou mislopen, het door de stomiteiten van Vindelatour zou zijn.

Plots stopte van Muysen in de kant van een holle weg. Hij speurde rond zich, graaide in zijn zak en stak een ingekerfd stokje in de rand van de weg. Met handen en voeten schraapte hij over de bevroren grond en vloekte. Heel diep geraakte hij niet maar het was genoeg om het geld in te steken. Tot laat in de nacht had hij aan de brief geschreven.

van Muysen

“Wij hebben ene onder ons bende die u goed kent. Hij heeft bij onze heer kapitein voor u verkregen, vooraleer het uit te voeren, u een brief te schrijven om te zien of gij de gek met ons houden zult of niet.”

“Wij kunnen u het leven benemen op iedere manier... want de duivel regeert ons.”

“Daarom, past op! Want wij zullen niet mankeren ons voornemen te volbrengen. De duivel jaagt ons. Nu kunt gij weten hoe de Bokkenrijders leven. Door duivels ingeven, regeren wij. Den duivel zal omtrent u wezen om te horen wat gij zult doen. Daar zullen er nog twee in dit dorp moeten vallen in korte tijd... en brengt gij het geld niet, dan zullen wij zo vreselijk met u doen, dat wij in ons leven nog nooit gedaan hebben.”

Formele verteller

Van Muysen zag Wouters al binnensmonds staan vloeken na het lezen van deze brief. Ze zouden wel snel betalen, de schrikscheten!